

Prædiken 5. søndag efter påske

v/ Beth Marie Larsen Hagemann

Vil I rejse jer og høre teksten fra Johannes evangeliet:

Korsvar:

Jesus sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen.

Sådan har jeg talt til jer i billeder; der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men ligeud forkynde for jer om Faderen.

Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen.

Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen.«

Amen

[Johannesevangeliet 16,23b-28](#)

Dagens prædiken handler om at bede og forskellen på os og Gud. Det er ikke længere så udbredt at bede til Gud ved den ene og den anden lejlighed, men alligevel kan vi i det daglige høre forskellige bønner til mennesker: "Må jeg be om saltet?" - en høflig vending, vi normalt bruger ved bordet.

"Må jeg bede om din datters hånd?" er også en høflig vending, men alligevel noget helt andet, på et højere plan og af stor vigtighed – selvom det vel er sjældent at unge mænd gør det i dag.

"Må jeg bede om hjælp, så jeg kan overleve endnu en dag?" er også en bøn, dog af en hel anden og mere alvorlig karakter. På forskellige måder til forskellige tider beder vi hinanden om forskellige ting. Nogle bønner lyder dog som skjulte krav, som vi mener at have ret til at få opfyldt.

Nogle gange kunne det være rart bare at få, hvad som helst, man beder om. Måske derfor har julemanden stadig så stor betydning for børn. Selvom Sankt Nicolaus oprindeligt var en helgen, der gjorde mange gode gerninger for fattige og udsatte, så er han med tiden blevet en gavegud, som især børn kan skrive til om deres højeste ønsker om de største ting, som deres hjerte begærer. Efterhånden som vi vokser op, bliver julemandens betydning mindre, indtil han kun er et symbol på barndommens uforstyrrede glæde i skuffeløs

forventning til livet. Bønnen eller kravet om de gode gaver og de gode ting i livet forsvinder dog aldrig helt, men følger os livet igennem.

Når nu vi som voksne ikke længere klamrer os til forestillingen om at kunne få alt ved at sende en ønskeseddel til Nordpolen, hvordan skal vi så forholde os til det, Jesus i dag siger om, at vi kan få, hvad vi beder om, når bare vi beder i hans navn? Jesus er ikke ude på at overtage julemandens rolle som en magisk person, der på mystisk vis skaffer alt, hvad vi drømmer om. For vi drømmer om så meget, og det er ikke altid, vi selv ved, hvad der er godt for os. Hvis Jesus virkelig mente, at vi kunne få alt, hvad vi bad om, kunne vi snart få løst hele verdens materielle problemer – og mere til. Men der er andre pointer på spil.

At bede om noget er en ydmyg handling; når man beder, så *kræver* man ikke, men giver sig til at vente på, at man får, hvad man har bedt om. Det kan være svært at vente, når man beder om noget, man meget gerne vil have. Vi beder andre om noget, når der er noget, vi mangler, som vi ikke kan skaffe os selv - for hvis vi kunne skaffe det selv, var der ingen grund til at bede om det.

Når Jesus siger, vi skal bede, betyder det, at vi skal bede til Gud om det, vi ikke kan give os selv; bede om det, vi hverken med penge eller magt eller vore talenter kan skaffe os, men som må komme til os ude fra, fra andre end os selv, og når vi skal bede til Gud, ja, så er det om noget, selv ikke andre mennesker kan give os, men kun Gud – og det gælder de største ting i vores eksistens såsom selve livet, kærlighed, troen og håbet. Disse elementer kan vi ikke få fra andre.

Jeg har en bekendt eller veninde, der har kæmpet med kræft siden 2012. Hun blev helbredt men fik desværre knoglekræft sidste år. Hun har været på hospice og fik at vide at derfra kom hun ikke hjem mere. Men det gjorde hun, for hun fik kræfter, nærmest guddommelige kræfter ved at forberede sig på døden og skrive de smukkeste breve til sine børnebørn. Hun bad om hjælp for det var vigtigt for hende at have sine breve færdige. Og ja i dag lever hun stadig – kald det et mirakel og som hun siger, jeg skal jo dø en dag, det er sikkert og vist, men hendes kraft, den fyldte hende med liv.

For når vi har bedt til Gud, så skal vi også selv gøre noget, ikke bare vente passive indtil Gud giver os, hvad vi trænger til. Vi må vente og se om vores kraft kan gøre noget, men Gud afgør, hvornår tiden er inde for os, også til at få, hvad vi behøver fra Ham.

Samtidigt skal vi bruge tiden på at gøre noget, for kristendom har aldrig været en undskyldning for passivitet og ligegyldighed over for andre. Tværtimod lyder der et bud fra Gud om, at vi skal elske vor næste som os selv, og så er det bare at komme i gang med at elske såvel i ord som i gerning, forstået sådan, at vi altid skal hjælpe vor næste – både med trøstende ord og rundhåndet med hvad vi har i overskud, uanset hvor og hvornår vi møder én, der har brug for vores hjælp. Nogle gange virker Gud på forunderlige måder, sådan at vi ved at hjælpe andre, endda også hjælper os selv. Ligesom min veninde gjorde

ved at skrive sine breve.

At bede om noget i Jesu navn betyder at bede om noget, som han står inde for, og som det er Guds anliggende at give os. Så handler det altså ikke om materielle ting eller store oplevelser, ej heller om helbredelse fra sygdom, ophør af krige eller udfrielse af fattigdom – selvom det kunne være rart for os alle, hvis vi kunne bede om det og få det opfyldt.

Vi har som mennesker kræfter til og energi til at udrette noget. Gøre gode gerninger. Vi må altså selv tage noget ansvar og hjælpe til med at kurere sygdomme og bekæmpe fattigdom og alskens uretfærdighed – for nogle har meget, og vi skylder at dele med dem, der ikke har så meget. Vi skal ikke bede Gud om at løse det, vi selv har ansvar for at løse.

Kristendom taler altså både om, at vi skal bede, og at vi skal handle – gøre noget godt for vores næste samtidig med, at vi må vente på, at Gud gør det gode mod os.

Vi har et eksempel i Jesus, da han levede på jorden. Jesus *havde* ikke bare en plan, han var og er planen, og han er i sig selv budskabet, som vi hele tiden må holde os for øje.

Han kom fra Gud for at bringe os bud om liv og lykke og glæde, der aldrig i evighed skal kunne holdes nede. Man forsøgte med tortur og korsfæstelse at lukke munden på ham, for det var alt for provokerende at høre ham sige, at vi alle er rige nok, til at kunne tænke på andre end os selv.

Jesus var rig nok på tid til at gå rundt og være til stede med nærvær og glæde både hos raske og hos syge, hos fattige og rige, hos de ydmyge og hovmodige, ja, selv de dumme og onde forsøgte han at tale med om det himmelske budskab; kærlighed til enhver, frelse fra synd og død, trøst for syge, syndere og sorgfulde.

Ligesom Jesus selv gav ud af det, han havde, til dem, der ikke havde, må også vi dele ud af det, vi har, til dem, som ikke har – og vi må modtage det fra andre, som vi går og mangler.

Jesus havde hverken penge eller materielle ting, men han bragte glæde og velsignelse, hvor end han kom. Vi skal bede andre om det, som andre kan give os, og vi skal bede Gud om det, som kun Han kan give os.

Og vi må bede frimodigt, thi dels er vi alle lige værdige som mennesker, og dels er vi alle børn af Gud, sat på jorden med buddet om at elske og med magten til at hjælpe mange med meget.

Hvad venter vi på? Der er en tid til at bede og en tid til at handle; her til gudstjenesten må vi lytte og være sammen i sang og bøn, så lad os nu alle bede, som Jesus selv har lært os! Det nytter.

Amen